

[A. Johansen.]

Udbetalingspligten over paa Arbejdsløsheds-kasserne, hvorfor der maa ydes dem en passende Refusion.

Jeg vil gerne sige, at jeg personlig som Forsikringsmand anerkender, at Understøttelsesaaret, 1. Oktober—30. September, er det rigtige, og det er ogsaa erkendt af Kasserne under de Forhandlinger, de har ført, siden Lovforslaget blev fremsat. Man er ogsaa indforstaaet med, at Refusionens Fordeling sker paa den Maade, at de Kasser, der har haft det sværest med Udbetalinger i indeværende Finansaar, skal have det største Tilskud, og som Følge deraf skal de Kasser, der i højere Grad har været fritaget for ekstraordinær Arbejdsløshed, have en mindre Del. Der turde vel heri ligge en lille *cadeau* til den Opfattelse, som man i det andet høje Ting har været inde paa, og som er udtrykt i Betænkningen: at de Kasser, der har skabt sig en vis Formue, ikke skal have samme Tilskud som andre eller maaske slet intet.

Jeg har tidligere i dette høje Ting ved Behandlingen af Ændringer til Arbejdsløshedsloven i Kraft af min personlige mangeaarige Erfaring advaret Lovgivningsmagten mod at forse sig paa, at der fandtes Formuer i Kasserne. Ikke een, men mange Kriser efter hinanden har bevist, hvor uheldigt det er, naar Kasserne ikke ejer tilstrækkelige Midler til at imødekomme Kravene. Det forekommer mig, at Lovgivningsmagten maa kunne se hen over dette, at man opsamler op imod 100 Mill. Kr., naar man ved, at de skal fordeles paa maaske 1/2 Million Individuer. I saa Tilfælde er det i Virkeligheden ingen Formue. 300 Kr. pr. Medlem er det, som Arbejdsdirektøren og Kasserne — for saa vidt Evnen og Forudsætningerne var til Stede — har ment maatte anses for det mindste, der skulde til for den ordinære Forsikring. Og saa naturligvis et tilsvarende Beløb for Fortsættelseskassernes Vedkommende. Det bliver altsaa ikke 100 Mill. Kr., men over 150 Mill. Kr., der skal til, før der kan siges at foreligge en nogenlunde passende Reserve. Jeg vilde anse det for at være i allerhøjeste Grad fejlagtigt, om man vilde prøve paa ad Lovgivningens Vej at dæmme op for den Vilje og Evne, der er fra Arbejdsløsheds-kassernes Side til at skabe sig en Reserve. Det Fag, jeg selv tilhører, er et af dem, som nu efter en forløben lang Krise med mægtige Ekstrakontingenter under Krisen og med en Forlængelse af disse langt ud over Krisen, er naaet op i Nærheden af det attraaede Maal, 300 Kr. pr. Medlem. Jeg føler mig

ganske overbevist om, at lige saa sikkert som mine Kolleger har været villige til at paatage sig Byrder for at skaffe deres arbejdsløse Kammerater den bedst mulige Understøttelse, lige saa sikkert som Villigheden hertil har været til Stede, lige saa sikkert vilde det være at angribe den, i det Øjeblik man vilde sige: I Kraft af jeres Sparsommelighed, i Kraft af jeres Flid og Ydevilje skal I nu til Gengæld stilles anderledes end de andre. Jeg vil gerne advare derimod.

Spørgsmaalet om at give enkelte Kasser et højere Statstilskud er blevet berørt i Udvalgsbetænkningen i det andet høje Ting paa den Maade, at man har sagt, at man er bleven enig om Tilskuddet een Gang, og saa kan det ikke ændres. Jeg vil gerne her minde om, at man jo i Rigsdagen er blevet enig om Tilskuddets Størrelse, ikke en enkelt Gang, men mange Gange, lige fra Lovens Vedtagelse til nu; naar der har foreligget en Situation, som krævede en Ændring i Tilskuddet, er man i de allerfleste Tilfælde blevet enig derom. Der skabes ikke nogen ganske bestemt Situation ved denne Lejlighed, men Forhøjelsen er nødvendig, det vil simpelt hen Regnskaberne for de Kasser, hvem denne Forhøjelse vil komme til Gode, udvise.

Jeg skal med disse Ord anbefale det høje Ting at tiltræde Lovforslaget i den af Folketinget vedtagne Affattelse og gøre dette gennem en hurtig Behandling.

Stensballe: Det foreliggende Lovforslag har været til en, omend hurtigt saa dog — forstaaer jeg — ret indgaaende Udvalgsbehandling i det andet høje Ting, og Resultatet deraf fremgaar af den Betænkning, Folketingsudvalget har afgivet. Vort Standpunkt som Parti til Lovforslaget fremgaar af denne Betænkning. Vi har jo endnu ikke faaet Adgang til at læse, hvad der blev sagt ved Sagens tredie Behandling i Folketinget i Gaar, men saa vidt jeg har forstaaet, har Udtalelserne været paa Linie med, hvad der er skrevet i Betænkningen, og derfor kan vi jo sagtens behandle Lovforslaget her i Dag.

Hvad de forskellige Paragraffer angaar, kan vi for vort Vedkommende ikke være med til at gennemføre § 1 med den Forhøjelse af Tilskuddet, som vil fremgaa af Vedtagelsen af denne Paragraf.

Med Hensyn til § 2 forekommer det os, at den højtærede Minister kunde have været nøjet med den Regel, der allerede findes, og hvorefter Ministeren kan give Dispensation under Kriseforhold. Vi kan ikke forstaa,